

Direktoratet for fiendtlig eiendom,
Strandgt. 19, Bergen.

113148

Ad Ingvald Furre - A/S Norsild.

Jeg har idag mottatt Deres brev av 27. da.

Herr Furre har jeg møtt 3 ganger: 1 august - 44, den 20/1-45, og i lagmannsretten i Oslo høsten 1947.

Hvorledes det forholder seg med Furre's kjøp av LIV LV (Vinjarsund) har jeg intet kjennskap til. Om forliset leste jeg sjøforklaringen som stod i avisen, og utover det kjenner jeg ikke denne sak.

Den 20/1-45 kom herr Fanger uventet opp til meg på Norsilds kontor sammen med Furre. Det viste seg at man ønsket jeg skulle maskinskrive en erklæring (panteerklæring) etter hvilken assurancessummen skulle kunne heves i Norsilds navn. Det ble anført at Norsild hadde gitt Furre lån, som skulle dekkes av assurance. Jeg forstod det slik at denne form for erkøring ble brukt istedenfor alm. fullmakt, for at Norsilds angivelige krav skulle være sikrere overfor Kystskipsassuransen. Furre reiste nemlig bort, og stod ikke lenger i direkte forbindelse med Kystassuransen. Furre undertegnet straks erklæringen i mitt nærvær, og jeg skrev på som vitterlighetsvitne.

Norsild har absolutt ikke utbetalt noe lån til Furre, heller ikke Deufrika. Meg bekjent har Furre aldri reist for noen av disse firma eller hatt noe mellomværende med dem. Furre hadde med Fanger å gjøre, og hvorledes dette mellomværende med assurance senere skulle gjøres opp mellom disse 2 kan jeg ikke si, det må Furre ~~XXXX~~ selv best kunne forklare. Furre hadde ikke kjøpt ny båt, og hadde heller ikke noen i utsikt, det jeg kunne skjønne, og heller ikke fått penger av Fanger til dette øyemed. Jeg har aldri hørt at Furre har fått utbetalt noe lån av Fanger til dette.

Som jeg ofte før har forklart, stod ikke Norsild eller Deufrika, med Luther som sjef, tilknyttet Fanger. Jeg var ansatt på Norsilds kontor, og i egenskap av at jeg utleverte lønn til noen telegrafister for Fanger, var det meg han av og til besøkte på kontoret der. Kun 2 ganger har Fanger etter mitt vitende henvendt seg til Luther for å få benytte Norsilds navn. Det var i tilfellet Sverre Nesheim, som det er korrespondert om tidligere, og Ingvald Furre. I første tilfelle gjaldt det salg av båt til Nesheim, i annet tilfelle heving av assurancesum. Det er det hele jeg har vært blandet bort i Fangers båtaffærer, ellers hadde jeg kun å utlevere forannevnte lønn.

Panteerklæringen ble utskrevet i 2 ekspl. (muligens fikk Furre et 3die ekspl.) Et ekspl. ble sendt Kystassuransen til notering, og et ble oppbevart av Fanger. Etter en tid kom der brev fra Kystassu-

ransen, om at der fra en tidligere eier var kommet krav på assuransen. Direktøren for Kystassuransen var samtidig advokat for vedkommende som framstillet kravet. Dette krav kom overraskende på oss, og etter anmodning fra Fanger innledet jeg en korrespondanse for å få nærmere rede på denne sak, hvori kravstillerens rett bestod.

Noe positivt resultat framkom ikke.

I februar tilskrev jeg Furre etter anmodning fra Fanger, med forespørsel om hvordan det forholdt seg, om det ikke var han som var eier av båten og om han hadde papirer på det. Vi skrev til en adresse i Oslo, men jeg kan ikke nå erindre noe svar, og vet derfor ikke om brevet nådde fram. Jeg kan erindre, at der fra Kystassuransen, eller fra direktøren i egenskap av kravstillerens advokat, kom en meddelelse om at man var villig til å la saken være avgjort ved at vedk. fikk en del av assuransesummen, vistnok kr. 15.000.-. Jeg syntes dette var rart, for hvis han hadde skjøte og virkelig var eier av båten, måtte han ha krav på det hele, og holde fast ved det. Var båten solgt etter takst hadde han vel fått sin betaling og hadde ikke ytterligere krav, og endelig - hvis han ikke var fullt utbetalt, måtte han ha panteobligasjon som beviste hans rett. Noen nærmere klarhet var vi ikke kommet til ved den tyske kapitulasjon.

Da Furre ble stillet for lagmannsretten i Oslo ble jeg innstevnet som vitne, og denne båt historie var da på tapetet. Statsadvokaten leste opp det brev som var sendt Furre i februar 45, og ville ha en lign. redegjørelse som De ønsker nu. Jeg kunde ikke gi noen nærmere redegjørelse, hvorpå statsadv. framkom med den beskyldning at der her var noe hemmelighetskremmeri mellom Furre og meg. Jeg sa da at noe hemmelighetskremmeri var der ikke, og brevet han leste viste tydelig dette, jeg hadde jo selv søkt å få klarhet i saken. Jeg visste like lite som statsadv., kanskje enda mindre.

Til slutt vil jeg anføre, at da Fanger og Furre var på Norsilds kontor 20/1-45 hadde de et litenslutt oppgjør seg imellom, men det dreiet seg kun om et mindre beløp, som ble utbetalt. Noe i forbindelse med lån eller assurance var det absolutt ikke, dertil var beløpet for ubetydelig. Jeg vil også anføre, at mellom Norsild og Furre, eller noen annen av Fangers folk, var der heller ikke noe mellomværende i økonomisk eller annen henseende. Norsilds regnskaper viser helt korrekt firmaets affærer, kun har Privatbanken belastet Norsilds konto med 2 - 3 kroner i omkostninger for Sverre Nesheims aksept den 8. eller 9. mai. Dette beløp vedrører altså ikke Norsild.

Jeg har ikke kjennskap til noen institusjon eller organisasjon som ble ledet fra Norsilds eller Deufrikas kontorer, jeg kan ikke tenke meg at der har vært noe sådant.

Erbødigt

Beate Stølberg

Breve ble skrevet med hånd men ble senere
skrevet av på maskin etter kladding.
Var på kommunehuset.

P. Falstad